

havde talt med derom, navnlig Assurandører, havde nævnt mig denne Frist af 14 Dage. Men det er jo en Skjønssag, om man skal sætte 14 Dage eller 3 Uger, saa at jeg ikke kan sige, at jeg kan finde Noget at indvende mod Vædringsforlaget. Jeg tilføjer, at jeg saa meget mindre kan have Noget derimod, som jeg af Fiskere har modtaget den Underretning, at det koster dem lige meget i Pladsleie, om Ankeret ligger i 14 Dage eller i 3 Uger — man har det jo ikke liggende gratis — og det at Omkostningerne ere de samme, er et Hensyn, som ogsaa gjør, at jeg ikke kan reise nogen Indvending imod den foreslaaede Vædring. — Med Hensyn til Vædringsforlaget Nr. 5 forekommer det mig, at man ved Sagens 2den Behandling fra alle Sider var enig om, at det at forstikke eller borttage en Bøie, og derved tilvende sig en Fordel, som man ikke er berettiget til, er et svigaagtigt Forhold, som bør straffes lige som alle andre Forseelser, der kunne tænkes at forekomme. Spørgsmaalet er kun, hvor vidt det er nødvendigt at indsætte nogen Straffebestemmelse her, eller om det ikke er rettest at rekurere til den almindelige borgerlige Straffelov og de deri indeholdte Regler. Men her kommer det samme Hensyn igjen, som jeg nævnte før, at da det ønskes fra alle Sider, hvad der vist ogsaa kan være særdeles hensigtsmæssigt, at Loven maa blive saa vidt mulig udtømmende, saa at de Skipperne, Fiskere eller Andre, der skulle bruge den, kunne i denne Lov se Alt, hvad de behøve, kan det ogsaa være ganske hensigtsmæssigt, at Straffebestemmelsen indeholdes i den, saa at de ikke behøve at granske Straffeloven for at finde, hvorledes Straffen kan være. — Med Hensyn til Vædringsforlaget Nr. 6 tillod jeg mig allerede ved Sagens 2den Behandling at oplyse, at Fiskerne ere indrettede paa, at deres Bøier paa en kjendelig Maade betegne, hvem de tilhøre. De have deres Navn paa dem eller en saadan Antydning af deres Navn, som man bruger, og der kan altsaa ikke være Noget til Ginder for, at en Bestemmelse herom sættes i Loven; om der end kan være Spørgsmaal om, at den er overflødig, kan den i alt Fald ikke skade. For saa vidt derimod det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) ved 2den Behandling tillige yttrede Mening om, at det mulig ogsaa kunde være rigtigt, at Bøien betegne, hvilken Dag den er sat paa, for at man bedre kunde kontrollere den Frist af 8 Dage, som er givet i det Følgende, har det ærede Medlem jo ikke fastholdt dette —, jeg antager, efter hvad jeg har havt Leilighed til at høre, ved, som det blev nævnt, at konferere med det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds, fordi det vist vilde medføre praktiske Vanskeligheder at betegne Datoen paa Bøien. Man kan ikke let klifre en Plakat eller et Stykke Papir paa den, da det ikke kunde staa sig i Vandet. Med Hensyn til Vædringsforlaget Nr. 7 tilstaar

jeg, at det er mig, der har holdt paa, at denne Bestemmelse blev affattet saaledes: „Alle ældre Bestemmelser angaaende Opffikning af Anker, som findes i Farvande omkring de danske Ryster, navnlig Plakat af 14de November 1828 o. f. v.“ Det kan maasse være rigtigt, om ikke nødvendigt at tilføje „alle ældre Bestemmelser“. Naar man aldeles ikke havde indsat en saadan Paragraf i Loven, der gik ud paa at ophæve ældre Bestemmelser, saa følger det af sig selv, at de Bestemmelser vilde være ophævede, som stred mod denne Lov, hvis Bestemmelser da vilde gjælde for Fremtiden, saa snart Loven kom ud; men naar man indsætter ganske enkelte Forbud, som den ophæver, uden at tilføje en almindelig derogativ Bestemmelse, har jeg en Frygt for, at man kunde komme paa den Tanke, at de Lovbud, der ere nævnte, vare ophævede, men ingen andre. Jeg frygter saa meget mere for, at det kunde give Anledning til Misforstaaelse, som der ved Sagens 1ste Behandling blev reist nogen Tvivl om, hvorvidt Reskriptet af 1831 kunde siges at være gjældende ogsaa udenfor Bestindien, altsaa i de danske Besiddelser i Europa. Det har derfor været mig magtpaaliggende, at det paa ingen Maade skal kunne staa som tvivlsomt, at den der nævnte Frist af 3 Dage nu er ophævet ved denne Lov. Jeg har holdt saa meget mere derpaa, som, hvad enten man maatte være tilbøielig til at antage, at dette Reskript kan bringes til Anvendelse her i Landet eller ikke, det praktiske Forhold dog har været saaledes, at det fra alle Sider er blevet anset for anvendeligt og har spillet en meget stor Rolle. Man kan se det deraf, at den norske Assurancesforening, som har henvendt sig til den danske Regjering og sat denne Sag i Bevægelse, udtrykkelig, som det bemærkes i Lovforlagets Motiver, paabaarber sig disse tre Dage. — Jeg har endnu kun en ganske kort almindelig Bemærkning at tilføje. Det kunde ved første Diekast — hvad ogsaa tidligere har været berørt heri Salen — synes, som om Fiskernes Net her stod lige overfor Skippernes, som om det var en Fordel for Fiskerne at faae Fristen affortet saa meget som mulig, og derimod en Fordel for Skipperne at faae Fristen til at faae deres Anker tilbage gjort saa lang som mulig, som om det var en Fordel for Fiskerne at komme til at beholde Ankerne som deres Eiendom, hvad der er givet dem Udgift til, en Fordel for Skipperne derimod, at de ikke sit Ankerne til Eiendom. Det er dette, jeg ganske kort skal tillade mig at udvise ikke er Tilfældet. Saaledes som Sagen nu foreligger, stiller Forholdet sig i Virkeligheden saaledes, at Fiskernes og Skippernes Net og Interesse falde sammen. Det er ikke muligt — ganske ekstraordinære Tilfælde undtagne — for den Skipper, der har mistet sit Anker, uden at der er en Bøie derved, selv at finde det igjen. Jeg har selv hørt flere Exempler nævnte paa, at Dr-